

сваніето на душѣтъ и радостѣтъ. И до-  
карали нѣколко неврически спазмы! Азъ  
ти ся поручавамъ за животѣтъ на май-  
кѣ ти. Но ты не трѣба да ся явишь прѣдъ  
нейж освѣнь слѣдъ два часа.

Погледнѣ часоказѣтъ си, бѣше четы-  
ри и половина. „А! подума въ себе си,  
Тронскый мя чака около петъ.“

И като излѣзе, качи ся стремително  
на еднаж наемнѣ каляскѣ, и стигнѣ на  
улицѣтъ на Ветѣтъ Гълъбарницѣ.

Като видѣ и чу това което вече ка-  
захмы, Волскый бѣше станѣлъ равноду-  
шенъ къмъ всичко. Но останѣ зачуденъ  
и смаянъ като видѣ вѣживыйтъ начинъ  
съ който го пріе този вѣрлый патриотъ.  
Защото го намѣри спокоинъ, весель, ра-  
достенъ. А най главното . . . . че му по-  
даде и рѣкъ, — или по-добрѣ — единъ  
отъ прѣстытъ на лѣвѣтъ си рѣкъ. При  
него имаше единъ младъ полякъ хырургъ.  
Покани го да мине малко въ блискѣтъ  
стаѣж, и да почакѣ тамо, додѣто го по-  
выка; защото, казваше, слѣдъ малко ще  
да има нуждѣ отъ наукѣтъ му. И като  
ся обърнѣ къмъ Волскаго спокойно:

— Прочетохъ, казва му, сардониче-  
скы усмихванъ, писмото ти. Види ся че